

РЕШЕНИЕ

№ 10332

гр. София, 25.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 11.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **9343** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.82 от ЗДСЛ.

Образувано е по жалба на Д. Н. Т. от [населено място] срещу Заповед № РД-05-162/04.09.2024 година на ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА ЦЕНТЪР ЗА РАЗВИТИЕ НА ЧОВЕШКИТЕ РЕСУРСИ, с която последният прекратил служебното правоотношение на Д. Н. Т. на длъжност- Главен експерт на основание чл.103,ал.1,т.7 от ЗДСл поради завръщане на на замествания държавен служител Д. М.- Р..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че за да възникне правото на органа по назначаването да прекрати служебното правоотношение на основание чл.103,ал.1 т.7 от ЗДСл то следва да се е завърнал служителят, който е замества и реално да е заел длъжността и да се е завърнал, а в случая служителят Д. Р. не се е завърнала и същата заема длъжността-Главен секретар, като не е налице промяна в длъжността и не се съдържат доказателства Д. Р. да се е завърнала на длъжността- Главен експерт или ако това е направено за кратък период от време то е за да се създаде привидно правно основание за освобождаване на оспорвания. При издаване на заповедта е нарушен и основният принцип на съразмерността, визиран в чл.6 от АПК, като фактическият състав на прекратяване на служебното правоотношение по чл.103,ал.1,т.7 от ЗДСл не е изпълнен, тъй като заместваният служител не се е завърнал и оспорената заповед е нецелесъобразна. Иска се отмяна на заповедта и се претендират направените по

делото разноси.

В съдебно заседание, оспорващият- Д. Н. Т. редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК се явява и заедно с адвокат Б., редовно упълномощен, поддържа жалбата на заявените основания, но не претендира разноси. Съображения относно основателността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси, редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от адвокат Нацкин, редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № РД-5-2022-00-06/24.01.2022 година на Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси Д. Н. Т. е назначена на длъжността- Главен експерт в Дирекция „ Селекция, договориране и отчитане“ Отдел“ информационно обслужване“ с едногодишен срок на изпитване, но не по- късно от завръщане на титуляра Д. М.- Р., считано от 24.01.2022 година.

Със заповед № РД—5/160/31.08.2023 година на Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси Д. Н. Т. е преназначена на длъжността- главен експерт на основание чл.15 от ЗДСл до завръщане на титуляра В. Л. А. считано от 01.09.2023 година.

Със Заповед № РД-05-165/14.09.2023 година на Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси Д. Н. Т. е преназначена на длъжността Главен експерт на основание чл.15 от ЗДСл до завръщане на титуляра Д. М.- Р. считано от 18.09.2023 година.

Със Заповед № РД-05-161/04.09.2024 година на Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси е наредено Д. И. М. – Р. считано от 05.09.2024 година да заеме предишната си длъжност – Главен експерт в Отдел“ Информационно обслужване“ , Дирекция „ Селекция, договориране и отчитане“.

На 04.09.2024 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № РД-05-161, с която на основание чл.103,ал.1,т.7от ЗДСл прекратил служебното правоотношение на Д. Н. Т. считано от 05.09.2024 година.

Заповедта е връчена на оспорващия на дата 04.09.2024 година.

На 10.09.2024 година Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси на основание чл.82а, ал.1 от ЗДСл отправил Предложение за временно преназначаване в същата администрация, като и предложил да бъде временно преназначена от длъжността -Главен експерт в Отдел“ Информационно обслужване“ Дирекция“ Селекция, договориране и отчитане“ на длъжност- Главен секретар на Център за развитие на човешките ресурси , считано от 11.09.2024 година.

Върху Предложението е отбелязано съгласието на Д. Р..

Със Заповед № РД-05-164/10.09.2024 година на Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси временно преназначил в същата администрация Д. И. М.- Р. от длъжността- Главен експерт на длъжност- Главен секретар за срок до 2 години.

По делото са приложени заверено копие на личното служебно досие на оспорващия

и всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и доказателства, удостоверяващи, че лицето, издало заповедта заема длъжността-Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд-София град намира предявената жалба срещу оспорената заповед за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед №РД—05-162/04.09.2024 година, с която Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси прекратил служебното правоотношение на Д. Н. Т. считано от 05.09.2024 година е индивидуален административен акт по смисъла на чл. чл.21,ал.1 АПК, вр. с чл.154,ал.2,т.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в нормата на чл.108 от ЗДСЛ. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от орган по назначаването в предвидената от закона форма, съдържа ли правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба.

Оспорената Заповед е издадена от компетентен орган-това е Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси, на когото изрично нормата на чл.8,ал.1, т.9 от Правилника за устройството и дейността на Център за развитие на човешките ресурси е предоставила правото да бъде работодател на служителите по трудово правоотношение и орган по назначаването на държавните служители. Следва да бъде посочено ,че съгласно чл. 6, ал. 1 от Закона за държавния служител, държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. В [чл. 19 от Закона за администрацията](#) са посочени органите на изпълнителната власт /държавна власт - [чл. 8 от Конституцията на РБ](#)/. В [чл. 108 от Закона за държавния служител](#) е уточнено кой орган може да прекратява служебното правоотношение с държавния служител и това безспорно е органът по назначаване.

Наред с това, между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства се установява, че към датата на издаване на Заповедта лицето Н. С. е заемал длъжността- Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси .

При издаването на заповедта органът по назначаването е спазил изискването за писмена форма,посочил е правното основание за издаването и-чл.103,ал.1,т.7 от ЗДСЛ, придобития ранг и дължимите обезщетения.

При издаване на заповедта са спазени и материално – правните разпоредби на ЗДСЛ.

Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията.

Легално определение на понятието „държавен служител“ е дадено в разпоредбата на чл.2,ал.1 от ЗДСЛ, според която държавен служител е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия. Държавни служители са и лицата, на които специален закон предоставя статут на държавен служител при спазване изискванията на този закон предоставя статут на държавен служител.Съгласно чл.6 от ЗДСЛ,държавният

служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник. Легална дефиниция на понятието „длъжност в администрацията“ е дадено в чл.2,ал.1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията, според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Т. определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство. Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ, винаги се действа от името на държавата и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието „държавна служба“ е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи „че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които

то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано.“

В чл. 103,ал.1 от ЗДСЛ са визирани общите основания за прекратяване на служебното правоотношение, едно измежду които е по т.7-поради завръщане на замествания държавен служител.

В конкретната хипотеза, от доказателствата по делото е установено, че оспорващият Д. Н. Т. е преназначена на длъжността- Главен експерт на основание чл.15 от ЗДСЛ до завръщане на титуляра Д. М.- Р. със Заповед № РД-05-165/14.09.2023 година, считано от 18.09.2023 година. Установено е също, че заместваният държавен служител Д. М.- Р. със Заповед № РД- 05-161/04.09.2024 година е наредено да заеме предишната си длъжност- Главен експерт в Отдел“ Информационно обслужване“, Дирекция“ Селекция, договориране и отчитане“ считано от 05.09.2024 година, а оспорващият Д. Т. е заемала длъжността Главен експерт до завръщане на титуляра Д. М.-Р.. Осъществен е фактическият състав на нормата на чл.103,ал.1, т.7 от ЗДСЛ- завръщане на титуляра , при което ответникът по оспорването и спазил материално- правните предпоставки за прекратяване на служебното правоотношение със заместващия държавен служител. Сочената от страна на оспорващия и на неговия процесуален представител липса на реално заемане на длъжността от страна на Д. М.- Р. не е налице, защото нормата на чл.103,ал.1, т.7 от ЗДСЛ не изисква реално заемане на длъжността , а завръщане на замествания държавен служител. Доказателства, че Д. М.- Р. не се е завърнала по делото липсват. Наред с това, обстоятелството, че след издаване на оспорената Заповед, на дата 10.09.2024 година Д. М.-Р. е временно преназначена в същата администрация на длъжността- Главен секретар не може да доведе до извод, че държавният служител Д. М.- Р. не се е завърнала на заеманата длъжност- Главен експерт, а наред с това какво ще се случи със служебното правоотношение на завърналия се държавен служител след неговото завръщане не е и не може да бъде предмет на съдебна проверка в настоящото производство,защото служебното правоотношение засяга органа по назначаването и конкретния държавен служител. Не е налице сочената несъразмерност на издадената Заповед и най- вече нарушаване на принципа на чл.6 от АПК по отношение на прекратяването на служебното правоотношение на оспорващия, защото тя е била преназначена на длъжността- Главен експерт до завръщане на титуляра-Д. М.- Р., която се е завърнала на длъжността считано от 05.09.2024 година. Що се касае до представеното извлечение от Регистър на Център за развитие на човешките ресурси, представено от страна на оспорващия, сочещо, че Д. М. Р. е заемала длъжността- Главен секретар от 04.09.2023 година до 07.02.2025 година по никакъв начин не води до извод, че Д. М.- Р. не е била възстановена на заеманата предишна длъжност- Главен експерт и то със Заповед от 04.09.2024 година на Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси считано от 05.09.2024 година. Що се касае до наведения довод в така наречената Молба от самия оспорващ, представена в съдебно заседание на 11.03.2024 година, че органът по назначаването е следвало с цел икономически изгодно да не преназначава Д. М.- Р. на длъжността- Главен експерт само за няколко дни, то съдът намира този довод за неоснователен, защото какво ще реши да прави с едно служебно правоотношение на даден служител органът по назначаването е негова преценка по целесъобразност, която не подлежи на съдебен контрол, а дали е

било икономически изгодно или не, то това е извън спора, предмет на делото. Наред с това, оспорващият бе следвало да си зададе въпроса дали неговото преназначаване през 2023 година за периода от 01.09.2024 година до 14.09.2023 година на две различни длъжности също е било икономическо изгодно, очевидно е когато се предоставят права на оспорващия е икономическо изгодно, а когато е на друго лице - не /.Нещо повече дори, ЗДСл не борави с понятието“ реално възстановяване на длъжност“. Терминът „реално“ се употребява при съкращаване на длъжност в хипотезата на чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСл и то при извършване на съдебна проверка за законосъобразност на заповедта за прекратяване служебното правоотношение при съкращаване на длъжност.

Що се касае до наведения довод в писмените бележки , че Д. М.- Р. е преназначена на същата длъжност- Главен експерт преди да са изтекли 6 месеца от временното и преназначаване на длъжността Главен секретар, то настоящият съдебен състав намира отново този довод за неоснователен. На първо място, Д. М. Р. е временно преназначена на длъжността Главен секретар със Заповед № РД-05-110/01.03.2024 година считано от 05.03.2024 година за срок до 6 месеца. На второ място, посоченият срок е до 6 месеца, а не 6 месеца и органът по назначаването може и преди да изтече 6 месечният срок да прекрати временното преназначаване на служителя в същата администрация, като единствено негова е преценката кога да стори това, даже може и по- рано от предвидения и посочен срок.

Сочената нецелесъобразност на заповедта от страна на оспорващия и на нейния процесуален представител не може да бъде предмет на съдебна проверка, защото в хода на съдебното производство съдът проверява само и единствено законосъобразността на издадена заповед и то на основанията, посочени в чл.108 от ЗДСЛ/който е специален по отношение на АПК. Преценката за целесъобразност е възможност да бъде разглеждана в производство по оспорване на ИАА но пред по-горестоящ административен орган, не и в съденото производство.

В контекста на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед отговаря на изискванията на чл.108 от ЗДСл и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу нея оспорване.

В полза на ответника по оспорването следва да бъдат присъдени разноси на основание чл.143,ал.3 от АПК в размер на 1000 лева- заплатено адвокатско възнаграждение.

Съдебните разноси са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноси. Отговорността за разноси по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноси, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/приложима по силата на чл.144 АПК по присъждането на разноси ,съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.122 от ЗДСл,вр.с чл.173 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Д. Н. Т. от [населено място] срещу Заповед № РД-05-162/04.09.2024 година на ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА ЦЕНТЪР ЗА РАЗВИТИЕ НА ЧОВЕШКИТЕ РЕСУРСИ, с която последният прекратил служебното правоотношение на Д. Н. Т. на длъжност- Главен експерт на основание чл.103,ал.1,т.7 от ЗДСл поради завръщане на на замествания държавен служител Д. М.- Р..

ОСЪЖДА Д. Н. Т. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА ЦЕНТЪР ЗА РАЗВИТИЕ НА ЧОВЕШКИТЕ РЕСУРСИ – ГР. С. СУМАТА ОТ 1000 ЛЕВА-АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА ОСПОРВАЩИЯ И НА ОТВЕТНИКА ПО ОСПОРВАНЕТО.

РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА КАСАЦИОННО ОСПОРВАНЕ -В 14 ДНЕВЕН СРОК ОТ ПОЛУЧАВАНЕ НА ПРЕПИС ОТ СЪЩОТО ПРЕД ВАС НА РБ.

СЪДИЯ: